

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0291/2012

27.9.2012

SPRAWOZDANIE

w sprawie łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego oraz reformy wspólnej polityki rybołówstwa (2011/2292(INI))

Komisja Rybołówstwa

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: João Ferreira

PR_INI

SPIS TREŚCI

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	15
OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO.....	19
OPINIA KOMISJI PRAW KOBIET I RÓWNOUPRAWNIENIA	23

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego oraz reformy wspólnej polityki rybołówstwa

(2011/2292 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólną politykę rybołówstwa,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a w szczególności art. 43 ust. 2 oraz art. 349,
- uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący uwzględnienia szczególnych cech charakterystycznych i ograniczeń regionów najbardziej oddalonych,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji zatytułowaną „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” (COM(2009)0163),
- mając na uwadze, że przyszły Europejski Fundusz Morski i Rybacki powinien gwarantować prawo społeczności lokalnych do połowów na potrzeby rodziny zgodnie ze specyficznymi zwyczajami oraz do kontynuowania tradycyjnych form działalności gospodarczej;
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa¹,
- uwzględniając przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rybackiego, rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006, w którym określono kryteria i warunki działania²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie sieci kobiet: rybołówstwo, hodowla i różnicowanie³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie rybołówstwa przybrzeżnego i problemów rybaków zajmujących się połowami przybrzeżnymi⁴,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 września 2008 r. w sprawie rybołówstwa i akwakultury w kontekście zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie⁵,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie wkładu wspólnej

¹ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

² Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1–44.

³ Dz.U. C 286 E z 23.11.2006, s. 519.

⁴ Dz.U. C 300 E z 9.12.2006, s. 504.

⁵ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0382.

polityki rybołówstwa na rzecz wytwarzania dóbr publicznych¹,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa”²,
 - uwzględniając wniosek dotyczący nowego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2011)0425),
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 i rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 oraz rozporządzenie Rady nr XXX/2011 w sprawie zintegrowanej polityki morskiej (COM(2011)0804),
 - uwzględniając nowy wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (COM(2011)0416),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” (COM(2011)0417),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2011)0424),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczące obowiązków w zakresie sprawozdawczości na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2011)0418),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0291/2012),
- A. mając na uwadze, że rybołówstwo na małą skalę (w tym tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne oraz niektóre rodzaje rybołówstwa przybrzeżnego, połowy skorupiaków i pozostała działalność z zakresu tradycyjnej akwakultury ekstensywnej oraz naturalnej hodowli mięczaków w wodach przybrzeżnych) ma bardzo zróżnicowane oddziaływanie terytorialne, społeczne i kulturowe na obszarze kontynentu i wysp oraz w najbardziej oddalonych regionach, a także charakteryzuje się specyficznymi problemami odróżniającymi je od rybołówstwa na wielką skalę oraz akwakultury intensywnej i przemysłowej;
- B. mając na uwadze, że dla potrzeb nowego rozporządzenia w sprawie wspólnej polityki

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0052,

² Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0039.

rybołówstwa należy zdefiniować pojęcie tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, biorąc pod uwagę również wpływ tego rodzaju rybołówstwa na finansowanie udzielane przez nowy Europejski Fundusz Morski i Rybacki;

- C. mając na uwadze, że flota tradycyjna i przybrzeżna ma zasadnicze znaczenie dla tworzenia miejsc pracy w regionach przybrzeżnych i przyczynia się do samowystarczalności żywnościowej UE, zagospodarowania obszarów przybrzeżnych i zaopatrzenia rynku europejskiego w produkty rybołówstwa;
- D. mając na uwadze, że około 80% połowów wspólnotowych dokonują statki o długości mniejszej niż 15 metrów, co sprawia, że ten segment floty jest głównym przedmiotem wspólnej polityki rybołówstwa; mając na uwadze, że wspólna polityka rybołówstwa musi stworzyć właściwe, wystarczające i konieczne rozwiązania różnorodnych problemów, z którymi nadal zmagają się duża część rybołówstwa na małą skalę pomimo wprowadzania kolejnych środków będących do dyspozycji państw członkowskich;
- E. mając na uwadze, że w ramach łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego wykorzystuje się starzejące się statki i że należałoby je zmodernizować i zwiększyć ich bezpieczeństwo, czy wręcz zastąpić je statkami nowymi, bardziej energooszczędnymi i spełniającymi normy bezpieczeństwa;
- F. mając na uwadze niedostatek danych statystycznych oraz wskaźników w zakresie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej, a także konieczność promowania wskaźników, które dostarczają wiarygodnych i istotnych danych społeczno-gospodarczych, naukowych i środowiskowych, odzwierciedlając różnorodność geograficzną, środowiskową i społeczno-gospodarczą tego rodzaju rybołówstwa;
- G. mając na uwadze, że brak wiarygodnych danych naukowych pozostaje poważnym problemem utrudniającym zrównoważone zarządzanie większością stad ryb;
- H. mając na uwadze, że poza zasadniczymi celami środowiskowymi pod względem ochrony zasobów rybołówstwa w definicji polityki rybołówstwa należy wziąć pod uwagę cele gospodarcze i społeczne, którym poświęca się zbyt mało uwagi, szczególnie w przypadku rybołówstwa na małą skalę;
- I. mając na uwadze, że obecne scentralizowane zarządzanie WPRyB jest często przyczyną powstawania dyrektyw nieprzystających do rzeczywistości, niezrozumiałych dla sektora (który nie bierze udziału w dyskusji nad nimi lub ich opracowywaniu), wdrażanych z trudem i często z rezultatami odwrotnymi do zamierzonych;
- J. mając na uwadze, że modeli zarządzania opartych na przekazywalnych prawach połowowych nie można uznać za jedyny środek służący zwalczaniu przełowienia i nadmiernej zdolności połowowej;
- K. mając na uwadze, że redukcja floty prowadzona w sposób obowiązkowy i ograniczona do instrumentów rynkowych, takich jak przekazywalne koncesje połowowe, może doprowadzić do przewagi operatorów bardziej konkurencyjnych ze ściśle ekonomicznego punktu widzenia, co zadziała na szkodę operatorów i segmentów floty mających mniejszy wpływ na środowisko i zatrudniających więcej osób (pośrednio i bezpośrednio);

- L. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i społeczny dotyczy w szczególności sektora rybołówstwa, w związku z czym rybołówstwo na małą skalę może stać się jeszcze bardziej narażone ze względu na niską kapitalizację; mając na uwadze, że ważne jest zapewnienie stabilności gospodarczej i społecznej wspólnot rybackich dokonujących połowów na małą skalę;
- M. mając na uwadze, że ze względu na słabości strukturalne rybołówstwo przybrzeżne na małą skalę lub tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne są bardziej narażone na pewne rodzaje wstrząsów gospodarczych (takich jak nagły wzrost cen paliw lub trudności w dostępie do kredytów) oraz nagłe zmiany w dostępności zasobów;
- N. mając na uwadze, że uwzględnienie specyfiki rybołówstwa na małą skalę jest jednym z aspektów, który należy bezwzględnie ująć w ramach przyszłej WPRyb, niemniej jednak wymiar społeczny reformy nie może dotyczyć jedynie rybołówstwa na małą skalę z uwagi na poważny kryzys, jaki przeżywa obecnie cały sektor;
- O. mając na uwadze, że obecnemu znacznemu wzrostowi kosztów czynników produkcji, szczególnie paliw, nie towarzyszy proporcjonalny wzrost cen pierwszej sprzedaży ryb, które w wielu przypadkach utrzymują się lub spadają, co przyczynia się do pogłębienia kryzysu panującego w tym sektorze;
- P. mając na uwadze, że rynek nie rekompensuje w całości pozytywnych skutków zewnętrznych, społecznych i ekologicznych, związanych z rybołówstwem na małą skalę; mając na uwadze, że społeczeństwo nie uznaje ani nie rekompensuje różnych nurtów działalności połowowej, które są częścią wielofunkcyjnego wymiaru tego sektora i produkują dobra publiczne poprzez, między innymi, dynamizację brzegu morskiego, gastronomii, muzeologii i turystyki połowowej, z których całe społeczeństwo czerpie korzyści;
- Q. mając na uwadze, że przyszły Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) powinien w całości uwzględniać specyficzne problemy i potrzeby rybołówstwa metodami tradycyjnymi i rybołówstwa na małą skalę, zarówno na obszarach przybrzeżnych, jak i śródlądowych, a także konsekwencje – zarówno dla mężczyzn, jak i kobiet – zastosowania środków rozważanych w przyszłej reformie;
- R. mając na uwadze, że określone choroby, na jakie cierpią kobiety pracujące w sektorze tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, nie są uznawane za choroby zawodowe;
- S. mając na uwadze, że wyznaczenie obszarów zastrzeżonego dostępu przyczynia się do rozwoju odpowiedzialnych praktyk oraz zrównoważenia zarówno przybrzeżnych ekosystemów morskich, jak i tradycyjnej działalności połowowej, a także do utrzymania przy życiu wspólnot rybackich;
- T. mając na uwadze, że rybołówstwo przybrzeżne na małą skalę i tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne różnią się pod względem cech podmiotów gospodarczych w zależności od kraju i od wybrzeża;
- U. mając na uwadze, że nie można ignorować znaczenia rybołówstwa na małą skalę dla

ochrony języków mniejszościowych na odosobnionych obszarach przybrzeżnych;

- V. mając na uwadze, że poziom stowarzyszeń i organizacji rybaków zajmujących się rybołówstwem na małą skalę jest niedostateczny i zróżnicowany w różnych państwach członkowskich;
- W. mając na uwadze, że art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej mówi o konieczności promowania zasad polityki specyficznych dla regionów najbardziej oddalonych, szczególnie w dziedzinie rybołówstwa;
1. uważa, że rybołówstwo na małą skalę obejmuje tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne oraz niektóre rodzaje rybołówstwa przybrzeżnego, połowy skorupiaków i pozostałą działalność z zakresu tradycyjnej akwakultury ekstensywnej, taką jak naturalna hodowla mięczaków w wodach przybrzeżnych;
 2. podkreśla, że rybołówstwo na małą skalę, ze względu na swoje właściwości oraz na swój udział w całości sektora, ma do odegrania podstawową rolę w osiągnięciu celów, które powinny stanowić podstawę każdej polityki rybołówstwa: zapewnieniu zaopatrzenia ludności w ryby i rozwoju społeczności zamieszkujących tereny przybrzeżne oraz tworzenia nowych miejsc pracy i poprawy warunków życia osób zatrudnionych w rybołówstwie, w kontekście zapewnienia równowagi oraz właściwej ochrony zasobów;
 3. uważa, że charakterystyczne właściwości segmentu rybołówstwa na małą skalę nie powinny być w żadnym przypadku wykorzystywane jako wymówka do nieobjęcia tego segmentu ogólnymi ramami wspólnej polityki rybołówstwa, chociaż WPRyb powinna charakteryzować się wystarczającą elastycznością, aby można było dostosować systemy zarządzania do właściwości i specyficznych problemów tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
 4. przypomina, że cechy szczególne rybołówstwa na małą skalę różnią się znacznie w poszczególnych państwach członkowskich i że wybór „najmniejszego wspólnego mianownika” rzadko kiedy okazywał się konstruktywnym podejściem w ramach podejmowania decyzji na szczeblu unijnym;
 5. jest zdania, że punktem wyjścia powinna być ogólna definicja tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, pozwalająca na uniknięcie sytuacji, w których istnienie różnorodnych rodzajów rybołówstwa w poszczególnych strefach, zależnych od rodzaju eksploatowanych zasobów lub innych cech o charakterze lokalnym, mogłoby spowodować niespełnienie celów w zakresie uproszczenia, przejrzystości prawa i niedyskryminacji; uważa również, że WPRyb musi uwzględniać środki pozwalające na pewną elastyczność w naukowo udowodnionych przypadkach, w których działalność połowowa nie byłaby możliwa bez pewnych zmian zasad ogólnych;
 6. zwraca uwagę na konieczność wzięcia pod uwagę istniejących badań naukowych dotyczących rybołówstwa na małą skalę; zauważa, że niektóre z tych badań przedstawiają propozycje definicji „rybołówstwa na małą skalę”, tak jak w przypadku projektu „PRESPO”, w którym proponuje się oparte na parametrach liczbowych podejście do definicji i podziału europejskich flot tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;

7. jest zdania, że definicja rybołówstwa na małą skalę powinna mieć na uwadze cały zestaw krajowych i regionalnych cech charakterystycznych i różnic w zakresie zarządzania, w tym między innymi poszanowanie tradycji rybackiej zakorzenionej w lokalnych warunkach oraz zakładającej udział rodziny zarówno we własności, jak i w działalności związanej w połowami; podkreśla, że istotne jest sformułowanie elastycznych i powiązanych ze sobą kryteriów tej definicji, aby umożliwić jej zrównoważoną adaptację w zróżnicowane rybołówstwo na małą skalę istniejące w UE;

Zarządzanie z bliska

8. uważa, że nadmiernie scentralizowany model zarządzania rybołówstwem, który wyznaczał kierunek WPRyb przez ostatnie 30 lat, okazał się niepowodzeniem oraz że obecna reforma musi przyczynić się znaczącej decentralizacji; jest zdania, że reforma WPRyb musi stworzyć warunki dające możliwości uwzględnienia specyfiki lokalnej, regionalnej lub krajowej; podkreśla, że zarządzanie z bliska, poparte naukową wiedzą i konsultacjami oraz zaangażowaniem sektora w określanie, wdrażanie, współzarządzanie i ocenianie zasad polityki najlepiej zaspokajają potrzeby rybołówstwa i najbardziej zachęca rybaków do podejmowania działalności prewencyjnej;
9. uważa, że Regionalne Komitety Doradcze (RAC), w nowym kontekście zdecentralizowanej i zregionalizowanej WPRyb, powinny odgrywać dużo większą rolę w ramach przyszłej wspólnej polityki rybołówstwa;
10. uważa za niezbędne wzmocnienie roli komitetów konsultacyjnych i uwzględnienie współpracy w ramach wspólnego zarządzania zasobami, tak aby pozwolić na zachowanie charakteru tych komitetów, aby stały się one forum zarządzania nieposiadającym uprawnień do podejmowania decyzji, ale w którym będą brały udział podmioty sektora oraz organizacje pozarządowe, co pozwoli na omawianie zagadnień horyzontalnych związanych ze szczególnymi problemami tradycyjnego łódzowego rybołówstwa przybrzeżnego;
11. uważa, że narzucanie jednego modelu zarządzania wszystkim państwom członkowskim, takiego jak przekazywalne koncesje połowowe, nie stanowi właściwego rozwiązania w obliczu dużego zróżnicowania, jakim charakteryzuje się rybołówstwo w UE;
12. uznaje za korzystne istnienie zróżnicowanych modeli zarządzania rybołówstwem, dostępnych dla państw członkowskich lub regionów na zasadzie dowolności i oferujących im wybór w ramach zregionalizowanej WPRyb;
13. stanowczo odrzuca obligatoryjność stosowania przekazywalnych koncesji połowowych dla każdego rodzaju floty; uważa, że decyzja dotycząca wprowadzenia lub niewprowadzenia przekazywalnych koncesji połowowych oraz segmentów floty, które miałyby podlegać takiemu systemowi, powinna pozostać w gestii państw członkowskich, w porozumieniu z odnośnymi regionami, z uwzględnieniem różnorodności sytuacji oraz opinii zainteresowanych stron; ocenia, że państwa członkowskie mają już możliwość wprowadzenia systemu przekazywalnych koncesji połowowych w ramach ustawodawstwa krajowego;
14. zwraca uwagę, że system przekazywalnych koncesji połowowych nie może być

postrzegany jako niezawodny środek rozwiązujący problemy przełowienia i nadmiernej zdolności połowowej; podkreśla, że podejście normatywne, które prowadzi do koniecznych działań dostosowanych do nakładów połowowych, jest zawsze alternatywą dla podejścia rynkowego;

15. uważa, że po ustanowieniu ogólnych celów zarządzania należy umożliwić państwom członkowskim i właściwym regionom elastyczne podejmowanie decyzji dotyczących reguł zarządzania najbardziej adekwatnych do osiągnięcia tych celów w ramach regionalizacji, w szczególności jeśli chodzi o prawo dostępu do zasobów rybnych, z uwzględnieniem cech floty rybackiej, rodzajów rybołówstwa oraz zasobów;
16. zwraca uwagę na konieczność zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron w kształtowanie polityki dotyczącej rybołówstwa przybrzeżnego na małą skalę oraz tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
17. zwraca uwagę na konieczność wzięcia pod uwagę nie tylko liczebności floty, lecz także jej łącznego wpływu na zasoby oraz selektywność i zrównoważony charakter stosowanych przez nią metod połowowych; uważa, że przyszła WPRyb powinna pobudzać do wzmacniania zrównoważonego wymiaru funkcjonowania floty w aspekcie ekologicznym, gospodarczym i społecznym (stan konserwacji, spełnianie odpowiednich norm bezpieczeństwa i norm mieszkalnych, warunków pracy, efektywności energetycznej i konserwacji ryb itp.), promować postępującą przewagę segmentów oraz operatorów stosujących selektywne narzędzia i techniki połowowe wywierające jak najmniejszy negatywny wpływ na zasoby i środowisko morskie oraz zapewniających największe korzyści społecznościom, w których działają, pod względem tworzenia miejsc pracy, a także jakości takich miejsc pracy; broni trwałej równowagi między ochroną zasobów połowowych w obszarach morskich oraz ochroną lokalnej tkanki społeczno-gospodarczej uzależnionej od rybołówstwa i połowów skorupiaków;

Cechy floty

18. sprzeciwia się ogólnemu i masowemu zmniejszeniu zdolności połowowej floty oraz podkreśla, że w razie potrzeby dostosowanie tej zdolności nie może być zdeterminowane wyłącznie i obligatoryjnie przez kryteria rynkowe; uważa, że dostosowania takie muszą opierać się na podejściu ekosystemowym, w ramach którego konkretne decyzje zarządcze dotyczące floty rybołówstwa na małą skalę byłyby podejmowane na szczeblu regionalnym, z poszanowaniem zasady pomocniczości oraz zapewnieniem zróżnicowanego systemu połowowego w regionie, dającego pierwszeństwo w dostępie do zasobów i ochrony dla flot rybołówstwa na małą skalę, oraz zapewniającego udział lokalnych społeczności rybackich w podejmowaniu decyzji; domaga się pilnego przeprowadzenia badania stanu zdolności połowowej flot w Unii Europejskiej;
19. sprzeciwia się jakimkolwiek ogólnemu zmniejszeniu zdolności połowowej floty, determinowanemu wyłącznie i obligatoryjnie przez kryteria rynkowe i narzucanemu przez ewentualny niepożądany obowiązek stosowania przekazywalnych koncesji połowowych;
20. podkreśla znaczenie dalszych badań w zakresie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej; wskazuje na konieczność promowania europejskich danych statystycznych i wskaźników, które dostarczają wiarygodnych i istotnych danych społeczno-

gospodarczych, naukowych i środowiskowych, w tym szeroko pojętą ocenę zasobów rybnych i połowów dokonywanych zarówno przez zawodowych rybaków, jak i w ramach rekreacyjnego połowu, oraz żąda zapewnienia odpowiednich zasobów do osiągnięcia tego celu; uważa, że dane te powinny również odzwierciedlać pełen zakres różnic geograficznych, kulturowych i regionalnych;

21. wzywa Komisję Europejską do opracowania analizy zdolności połowowych floty na szczeblu europejskim, aby umożliwić podejmowanie najbardziej odpowiednich decyzji;
22. wzywa Komisję do monitorowania i dostosowania pułapów zdolności połowowej flot państw członkowskich, tak aby umożliwić zapewnienie ich zgodności z wiarygodnymi danymi oraz uwzględnienie postępów technologicznych;
23. zauważa, że zwiększona liczba zaangażowanych jednostek pływających oraz duża różnorodność narzędzi połowowych i technik rybołówstwa są czynnikami stawiającymi wymagania i wyzwania zarządzaniu rybołówstwem na małą skalę; wskazuje, że dostępność informacji jest kluczowa dla skuteczności zarządzania oraz że istnieje potrzeba zwiększonego i lepszego dostępu do informacji na temat rybołówstwa na małą skalę;
24. wzywa Komisję, wraz z państwami członkowskimi, regionalnymi komitetami doradczymi i stronami zainteresowanymi, do pogłębienia charakterystyki rybołówstwa na małą skalę oraz zaprezentowania jego dystrybucji w UE do celów zarządzania rybołówstwem; wzywa Komisję Europejską do przeprowadzenia w szczególności, we współpracy z państwami członkowskimi, wyczerpujących i precyzyjnych badań rozmiarów, właściwości oraz dystrybucji segmentów tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego oraz do zdobycia lepszej wiedzy na temat tego, na jakich obszarach, w jakim czasie oraz w jaki sposób różne segmenty tego rybołówstwa prowadzą działalność połowową, w celu określenia tych segmentów floty, w których występuje nadmierna zdolność połowowa, oraz jej przyczyn;
25. zauważa, że obecny udział Wspólnoty w zakresie finansowania pozyskiwania, przetwarzania i udostępniania danych biologicznych, które umożliwiają zarządzanie oparte na wiedzy, nie przekracza 50%; domaga się w związku z tym zwiększenia wysiłku wspólnotowego w tym zakresie, podnosząc maksymalny dopuszczalny udział środków pochodzących z współfinansowania;
26. wskazuje na konieczność pogłębienia wiedzy na temat obecnej sytuacji i rozwoju rybołówstwa rekreacyjnego, w tym wiedzy o jego skutkach gospodarczych, społecznych i środowiskowych; zwraca uwagę na sytuacje, kiedy rybołówstwo rekreacyjne wykracza poza swój zakres i stanowi nieuczciwą konkurencję dla zawodowego rybołówstwa w połowach ryb i wprowadzaniu ich na rynek, powodując obniżenie udziałów w rynku na poziomie lokalnym i regionalnym oraz obniżając ceny pierwszej sprzedaży ryb;

Środki wspierające

27. przyznaje, że nowy EFMR został opracowany tak, aby umożliwił uzyskanie zasobów zwłaszcza segmentom floty przybrzeżnej oraz tradycyjnej floty łodziowej; przyznaje, że w obrębie ogólnych ram dozwolonych przez EFMR to państwa członkowskie powinny

ustalać priorytety w zakresie finansowania w taki sposób, aby przyczynić się do rozwiązania specyficznych problemów tego segmentu oraz wspierać zrównoważone zarządzanie z bliska różnymi rodzajami rybołówstwa objętymi takim programem;

28. przypomina o potrzebie utrzymania mechanizmu wspierania sektora, który będzie zgodny z zasadą zwiększania intensywności wsparcia w ramach współfinansowania działań realizowanych w regionach najbardziej oddalonych, co przyczyni się do zachowania szczegółowych przepisów dotyczących zwrotu dodatkowych kosztów prowadzenia działalności rybołowiej oraz obrotu produktami rybołówstwa, z uwzględnieniem strukturalnych ograniczeń dotyczących sektora rybołówstwa w regionach najbardziej oddalonych;
29. podkreśla, że biorąc pod uwagę niepewną sytuację i upadek niektórych społeczności przybrzeżnych zależnych od rybołówstwa oraz brak innych możliwości dywersyfikacji gospodarczej, należy wzmocnić istniejące instrumenty, fundusze i mechanizmy w celu zapewnienia spójności pod względem zatrudnienia i równowagi ekologicznej; uważa, że należy w sposób szczególny uwzględnić tę kwestię w nowych ramach WPRyb i w wieloletnich ramach finansowych; konieczne jest ponadto lepsze współzarządzanie i zwiększenie udziału sektora tradycyjnego rybołówstwa łodziowego w podejmowaniu decyzji poprzez wspieranie lokalnych i regionalnych strategii oraz współpracę transgraniczną w tej dziedzinie, obejmującą projekty w zakresie rozwoju, badań i szkoleń oraz ich odpowiednie finansowanie z funduszy EFMR, EFS i EFRR;
30. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia znaczenia gospodarczej, społecznej i kulturowej roli kobiet w sektorze rybołówstwa, tak aby mogły one mieć dostęp do świadczeń socjalnych; podkreśla, że aktywne uczestnictwo kobiet w różnych sektorach działalności związanych z rybołówstwem przyczynia się do utrzymania tradycji kulturowych i odrębnych zwyczajów oraz pomaga społecznościom rybackim w przetrwaniu, zapewniając w ten sposób ochronę różnorodności kulturowej tych regionów;
31. uważa, że przepisy wykonawcze dotyczące przyszłego EFMR powinny zezwalać na finansowanie działań między innymi w takich dziedzinach, jak:
 - poprawa warunków bezpieczeństwa, warunków mieszkalnych i warunków pracy na pokładzie, poprawa konserwacji ryb oraz zapewnienie zrównoważonego gospodarczego i środowiskowego oddziaływania statków (selektywność technik połowowych, efektywność energetyczna itp.), bez jednoczesnego zwiększania ich zdolności połowowej;
 - inwestowanie w bardziej zrównoważone narzędzia połowowe;
 - wspieranie odmłodzenia sektora poprzez większe zaangażowanie w działalność młodych rybaków oraz zatrzymanie ich poprzez wdrożenie specjalnego systemu zachęcania do prowadzenia działalności w celu poprawienia zatrudnienia i zrównoważenia w sektorze, a także uruchamianie działalności gospodarczej w ramach pakietów, mających na celu zapewnienie rozpoczęcia przez nowe pokolenie rybaków działalności połowowej na niewielką skalę;

- budowa specjalistycznych portów rybackich wyposażonych w obiekty do wyładunku, przechowywania i sprzedaży produktów rybołówstwa;
- wspieranie stowarzyszeń, organizacji i współpracy zawodowych zrzeszających pracowników sektora;
- promowanie strategii politycznych dotyczących jakości;
- promowanie spójności gospodarczej i społecznej w społecznościach zamieszkujących obszary przybrzeżne, uzależnionych od rybołówstwa na małą skalę, w szczególności w regionach najbardziej oddalonych, dynamizując rozwój tych regionów przybrzeżnych;
- wspieranie zrównoważonych praktyk połowu skorupiaków m.in. poprzez udzielenie pomocy osobom wykonującym taką pracę, często kobietom, które zapadają na choroby związane z wykonywaną pracą;
- wsparcie dla promocji i wprowadzania do obrotu produktów tradycyjnego łódzkiego rybołówstwa przybrzeżnego i akwakultury ekstensywnej poprzez stworzenie europejskiej etykiety wyróżniającej i identyfikującej europejskie produkty tradycyjnego łódzkiego rybołówstwa przybrzeżnego oraz połowów skorupiaków pod warunkiem, że przestrzegają one dobrych praktyk w zakresie zrównoważonego rozwoju i zasad wspólnej polityki rybołówstwa;
- wspieranie kampanii edukacyjnych i marketingowych mających na celu podniesienie świadomości konsumentów i młodych ludzi na temat wartości spożywania ryb pochodzących z działalności połowowej na niewielką skalę, w tym na temat pozytywnego wpływu na gospodarkę lokalną i środowisko;
- przydzielenie środków z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego w taki sposób, aby sektor rybołówstwa stał się bardziej przyjazny kobietom – poprzez jego reorganizację i zapewnienie odpowiedniego zaplecza (np. przebieralni na statkach lub w portach);
- wspieranie stowarzyszeń kobiet, takich jak wytwórcynie sieci oraz kobiety zajmujące się rozładunkiem, czyszczeniem i pakowaniem ryb;
- szkolenia zawodowe, w tym skierowane do kobiet pracujących w sektorze rybołówstwa, mające na celu poprawę ich dostępu do kierowniczych i technicznych stanowisk pracy związanych z rybołówstwem;
- docenienie roli kobiet w rybołówstwie, w szczególności poprzez wspieranie działań prowadzonych na lądzie, wykonujących je pracowników oraz działań związanych z rybołówstwem na różnorodnych szczeblach i etapach;

32. podkreśla, że w dostępie do środków Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR) uprzywilejowane powinny być projekty oferujące rozwiązania zintegrowane, przynoszące jak największe korzyści wielu społecznościom zamieszkującym tereny przybrzeżne kosztem projektów zapewniających korzyści ograniczonej liczbie operatorów; uważa, że dostęp do środków EFMR powinni mieć rybacy i ich rodziny, a nie

tylko armatorzy;

33. wskazuje, że wspólna organizacja rynku (WOR) produktów rybołówstwa i akwakultury powinna przyczyniać się do umożliwiania wzrostu wydajności rybołówstwa na małą skalę, stabilności rynków, wzrostu zbytu produktów rybołówstwa oraz zwiększenia ich wartości dodanej; wyraża zaniepokojenie możliwością likwidacji istniejących dotąd publicznych instrumentów regulacji rynków – publicznych organów regulacji i wsparcia magazynowania na łądzie – i domaga się ambitnej reformy, która wzmocni instrumenty wspólnej organizacji rynków na potrzeby osiągnięcia jej celów;
34. proponuje utworzenie europejskiego oznakowania przyznawanego produktom rybołówstwa na małą skalę, uzyskanym w poszanowaniu zasad WPRyB w celu rozpowszechniania dobrych praktyk;
35. postuluje stworzenie mechanizmów zapewniających uznanie tzw. pozytywnych skutków zewnętrznych wynikających z działalności w zakresie rybołówstwa na małą skalę, których rynek nie rekompensuje, czy to w odniesieniu do środowiska, czy spójności gospodarczej i społecznej w społecznościach zamieszkujących tereny przybrzeżne;
36. uznaje za ważne promowanie godziwej i odpowiedniej dystrybucji wartości dodanej w ramach łańcucha wartości sektora;
37. domaga się ścisłego kontrolowania oraz certyfikacji produktów rybnych przywożonych z państw trzecich w celu zapewnienia ich pochodzenia z przedsiębiorstw prowadzących zrównoważoną działalność w zakresie rybołówstwa oraz zapewnienia, że spełniają te same wymogi, którym podlegają producenci ze Wspólnoty (na przykład w zakresie oznakowania, możliwości ustalenia pochodzenia, przepisów fitosanitarnych oraz minimalnych rozmiarów);
38. popiera stworzenie (w ramach EFMR oraz pozostałych instrumentów) specyficznych czasowych mechanizmów wsparcia, uruchamianych w sytuacjach awaryjnych, takich jak klęski żywiołowe lub katastrofy spowodowane działalnością człowieka (wycieki ropy, zanieczyszczenia wody itp.), wstrzymanie określonych działań ze względu na plany odbudowy zasobów lub restrukturyzacji czy nagły i koniunkturalny wzrost cen paliw;
39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przedsięwzięcia środków mających na celu zapewnienie kobietom skorzystania z równości płac oraz innych praw socjalnych i gospodarczych, w tym z ubezpieczenia obejmującego ryzyka, na które się narażają pracując w sektorze rybołówstwa, a także uznania ich szczególnych chorób za choroby zawodowe;
40. uznaje czasowe wstrzymanie działalności – okresy ochronne – za istotny środek zachowania zasobów rybnych o udowodnionej skuteczności oraz instrument niezbędny do zrównoważonego zarządzania niektórymi rodzajami rybołówstwa; uznaje, że ustanawianie okresów ochrony biologicznej w określonych krytycznych fazach cyklu życia gatunków pozwala na ewolucję zasobów zgodną z utrzymaniem działalności połowowej poza okresem ochronnym; w tych okolicznościach broni zasadności i konieczności finansowego rekompensowania rybaków w okresie wstrzymanej działalności, a konkretnie ze środków EFMR;

41. nakłania Komisję i państwa członkowskie do rozważenia sposobów na osiągnięcie dyskryminacji pozytywnej na rzecz rybołówstwa na małą skalę względem rybołówstwa na dużą skalę i floty o charakterze bardziej przemysłowym, zapewniając jednocześnie skuteczne i zrównoważone zarządzanie wszystkimi rodzajami rybołówstwa; uważa, że jedną z możliwości, którą warto mieć na uwadze, jest specjalny podział różnych rodzajów rybołówstwa, a dzięki temu określenie terenów przeznaczonych wyłącznie do działań rybołówstwa na małą skalę;
42. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poczynienia kroków mających na celu promowanie i zwiększenie prawnego i społecznego uznania pracy kobiet zatrudnionych w sektorze rybołówstwa oraz dopilnowanie, by praca kobiet zatrudnionych na cały lub częściowy etat w przedsiębiorstwach rodzinnych lub pomagających swoim mężom, które w ten sposób przyczyniają się do zrównoważenia swoich dochodów oraz dochodów całego gospodarstwa domowego, została prawnie uregulowana lub objęta świadczeniami społecznymi na takich samych zasadach, jak w przypadku osób prowadzących działalność na własny rachunek, w szczególności poprzez zastosowanie dyrektywy 2010/41/UE, oraz wzywa do zapewnienia im ich praw społecznych i gospodarczych, w tym równości płac, świadczeń z tytułu bezrobocia w przypadku czasowego lub definitywnego przerwania pracy, prawa do emerytury, możliwości godzenia pracy z życiem rodzinnym, dostępu do urlopu rodzicielskiego, dostępu do ubezpieczenia społecznego i bezpłatnych usług zdrowotnych, ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników oraz ubezpieczenia obejmującego ryzyko morskie;
43. popiera utrzymanie specjalnego systemu dostępu dla działalności połowowej na niewielką skalę w pasach wodnych do 12 mil morskich;
44. jest zdania, że konieczne jest włączenie szczególnie podmiotów rybołówstwa na małą skalę w proces dialogu na temat planów dotyczących obszaru 12 mil, który jest wykorzystywany ogólnie do większej liczby celów i w ramach którego morskie turbiny wiatrowe, wydobywanie kruszywa i morskie obszary chronione często współistnieją z prowadzoną na tym samym obszarze działalnością połowową;
45. zwraca uwagę na konieczność większego zaangażowania i uczestnictwa rybaków zajmujących się rybołówstwem na małą skalę w zarządzaniu oraz określaniu i wdrażaniu zasad polityki rybołówstwa; podkreśla znaczenie bardziej intensywnego wspierania grup rybaków oraz organizacji zawodowych gotowych do wzięcia odpowiedzialności za zastosowanie WPRyB w perspektywie większej decentralizacji tej polityki; apeluje do podmiotów gospodarczych z sektora rybołówstwa na małą skalę o wstępowanie do już istniejących organizacji producentów lub o tworzenie nowych organizacji tego typu;
46. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów oraz rządów państw członkowskich i Regionalnym Komitetom Doradczym.

UZASADNIENIE

Pojęcie rybołówstwa na małą skalę obejmuje swoim znaczeniem floty rybackie, narzędzia połowowe oraz techniki rybołówstwa, które mogą znacznie różnić się między sobą w zależności od państwa członkowskiego i strefy, w jakiej prowadzi się połowy. Niezależnie od tych różnic wszystkie rodzaje tego rybołówstwa dzielą wspólny zestaw cech upodabniających je do siebie, a zarazem odróżniających je od tego, co zwyczajowo określa się „rybołówstwem na wielką skalę” (do którego zaliczają się połowy paszowe).

Cechy, które zwyczajowo kojarzą się z rybołówstwem na małą skalę, to między innymi silny związek z gospodarką, strukturą społeczną, kulturą i tradycjami miejscowości i społeczności przybrzeżnych; wykonywanie działalności z zakresu rybołówstwa w niewielkim oddaleniu od brzegu, co oznacza krótszy okres przebywania na morzu; większe zapotrzebowanie na pracę ludzi, co oznacza większe wykorzystanie siły roboczej na jednostkę odłowionych ryb; zużycie większej ilości paliwa na jednostkę odłowionych ryb; wykorzystanie bardziej selektywnych narzędzi połowowych, wywierających znacznie mniejszy wpływ na morskie zasoby organizmów żywych; znacznie ściślejsza więź pomiędzy rybakami, zasobami a społecznością – co może ułatwić postrzeganie wielkiego znaczenia ochrony zasobów; funkcjonowanie w znacznie bardziej uproszczonych strukturach zbytu oraz w ramach krótszych łańcuchów dostaw, w których głównym przeznaczeniem ryb jest ich konsumpcja w postaci świeżej; przewaga wśród operatorów mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw lub przedsiębiorstw rodzinnych.

Jak już stwierdzono w różnych rezolucjach Parlamentu Europejskiego, wśród których wyróżnić należy rezolucję z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie rybołówstwa przybrzeżnego i problemów rybaków zajmujących się połowami przybrzeżnymi oraz rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa”, rybołówstwo na małą skalę powinno być traktowane w sposób odmienny i zostać objęte systemami lub modelami zarządzania dostosowanymi do jego specyficznych cech i problemów.

Wnioski Komisji Europejskiej dotyczące reformy WPRyb

Panuje przekonanie, że szczególne cechy rybołówstwa na małą skalę nie zostały odpowiednio uwzględnione we wnioskach Komisji Europejskiej dotyczących reformy WPRyb. We wnioskach nie sformułowano właściwego rozwiązania różnorodnych problemów, z którymi zmagają się rybołówstwo na małą skalę.

Do celów ochrony zasobów – której potrzeba ogólnie nie jest kwestionowana, a wręcz przeciwnie – nie dodano celów gospodarczych ani społecznych. Społeczno-gospodarczy wymiar polityki rybołówstwa zostaje w ten sposób zaniedbany. Chodzi o kwestię szczególnie istotną dla rybołówstwa na małą skalę, jeśli weźmie się pod uwagę jego trudną sytuację społeczno-gospodarczą.

We wniosku Komisji Europejskiej nadal wskazuje się na konieczność scentralizowanego zarządzania WPRyb, czego skutkiem jest często powstawanie dyrektyw nieprzystających do rzeczywistości, niezrozumiałych dla sektora (który nie bierze udziału w dyskusji nad nimi lub

ich opracowywaniu), wdrażanych z trudem i często z rezultatami odwrotnymi do zamierzonych. Rozdział dotyczący „regionalizacji” nie zapewnia pożądanego i koniecznego zarządzania z bliska, które bezsprzecznie najlepiej odzwierciedla specyfikę rybołówstwa na małą skalę.

Ponownie nie uwzględniono dużej różnorodności charakteryzującej obecnie rybołówstwo w Unii Europejskiej i zaproponowano obligatoryjne, jednolite zasady dostępu do zasobów. Wprowadzenie tego systemu na proponowanych zasadach przyniesie głęboko negatywne skutki dla sektorów rybołówstwa na małą skalę, jako że przyjęta definicja tego rodzaju rybołówstwa jest zawężająca i nieprzystająca do rzeczywistości.

Niezbędne działania

Sprawozdawca jest zdania, że potrzebne jest lepsze uwzględnienie rybołówstwa na małą skalę w ramach reformy WPRyb – lepsze uwzględnienie jego problemów, lecz także jego potencjału, co przekładałoby się na kilka zmian w trzech filarach reformy: rozporządzeniu podstawowym, rozporządzeniu w sprawie wspólnej organizacji rynków oraz instrumencie finansowym służącym konkretyzacji WPRyb – obecnie znanym jako EFMR.

W definicji rybołówstwa na małą skalę należy przyjąć cały zestaw kryteriów poza ścisłym kryterium rozmiarów. Wśród nich konieczne jest uwzględnienie wpływu floty rybackiej oraz narzędzi połowowych na ekosystem morski, czasu przebywania na morzu lub nawet cech podmiotu gospodarczego eksploatującego zasoby.

Reforma WPRyb powinna zapewnić warunki dla skutecznego zarządzania z bliska, które najlepiej zaspokaja potrzeby rybołówstwa na małą skalę. Takie zarządzanie, po określeniu celów ogólnych, zapewniałoby znaczną swobodę i autonomię w zakresie doboru instrumentów najbardziej przydatnych do osiągnięcia tych celów, z uwzględnieniem specyfiki lokalnej, regionalnej lub krajowej.

Oprócz liczebności floty rybackiej należy mieć również na uwadze jej jakość. Reforma WPRyb powinna pobudzać do wzmacniania zrównoważonego wymiaru funkcjonowania floty w aspekcie ekologicznym, gospodarczym i społecznym. Cel ten jest sprzeczny z ogólną redukcją zdolności połowowej flot rybackich dokonywanej wyłącznie na podstawie kryteriów rynkowych, co wynika z wdrożenia systemu przekazywalnych koncesji połowowych. Dzięki temu systemowi przewagę będą mieć operatorzy o największych możliwościach ekonomicznych i finansowych, niekoniecznie zaś charakteryzujących się jednoczesnym zrównoważonym działaniem pod względem społecznym czy ekologicznym.

Reforma WPRyb powinna pobudzać do zmian w profilu flot rybackich, tak aby sprzyjać segmentom oraz operatorom stosującym narzędzia połowowe wywierające jak najmniejszy negatywny wpływ na zasoby oraz zapewniającym największe korzyści społecznościom, w których działają, pod względem tworzenia miejsc pracy, a także jakości takich miejsc pracy.

Wyzwania i konkretne wnioski

Duża liczba jednostek pływających i znaczna różnorodność stosowanych narzędzi połowowych wiąże się ze szczególnymi wymaganiami oraz stanowią znaczące wyzwania dla

zarządzania rybołówstwem na małą skalę. Dostępność informacji jest kluczowa dla skuteczności zarządzania. Istnieje potrzeba zwiększonego i lepszego dostępu do informacji na temat rybołówstwa na małą skalę. Bez tego trudno będzie o lepsze zarządzanie.

Komisja Europejska powinna przeprowadzić we współpracy z państwami członkowskimi wyczerpujące i precyzyjne badania dotyczące rybołówstwa na małą skalę. Konieczne jest zdobycie lepszej wiedzy na temat tego, na jakich obszarach, w jakim czasie oraz w jaki sposób jednostki tego rodzaju rybołówstwa prowadzą działalność połowową. Takie informacje powinny zostać wykorzystane w zarządzaniu z bliska opartym na wiedzy. Niezbędne staje się w tym celu zwiększenie wysiłku wspólnotowego w zakresie finansowania pozyskiwania, przetwarzania i udostępniania takich informacji. Także w odniesieniu do pozyskiwania danych biologicznych.

Sprawozdawca przedstawia także zestaw konkretnych wniosków dotyczących wsparcia rybołówstwa na małą skalę.

Należy rozważyć opracowanie wspólnotowego programu wsparcia dla rybołówstwa na małą skalę, który dzięki zastosowaniu różnorodnych instrumentów, szczególnie finansowych (takich jak przyszły EFMR, wspólna organizacja rynków i inne), przyczyni się do rozwiązania specyficznych problemów tego segmentu oraz będzie wsparciem dla zrównoważonego zarządzania z bliska różnymi rodzajami rybołówstwa objętymi takim programem.

Należy zapewnić przyznanie rybołówstwu na małą skalę minimalnej kwoty zasobów w ramach nowego EFMR.

Uprzywilejowane powinny być projekty przewidujące rozwiązania zintegrowane, przynoszące jak największe korzyści wielu społecznościom zamieszkującym tereny przybrzeżne kosztem projektów zapewniających korzyści ograniczonej liczbie operatorów. Dostęp należy zapewnić rybakom i ich rodzinom, a nie tylko armatorom.

Program taki powinien wspierać niezbędną wymianę pokoleniową w sektorze i rozpoczynanie działalności przez młodych rybaków oraz zapewniać pomoc między innymi w zaspokojeniu potrzeb w zakresie szkolenia zawodowego oraz wsparcia dla osób rozpoczynających działalność gospodarczą. Należy w odpowiednim zakresie uwzględniać i przeprowadzać ocenę działalności prowadzonej na lądzie. Należy także uznać i docenić rolę kobiet w rybołówstwie.

Należy stworzyć mechanizmy zapewniające uznanie tzw. pozytywnych skutków zewnętrznych wynikających z działalności w zakresie rybołówstwa na małą skalę, których rynek nie rekompensuje, czy to w odniesieniu do środowiska, czy spójności gospodarczej i społecznej w społecznościach zamieszkujących tereny przybrzeżne.

Wraz z uznaniem istniejących problemów przegląd wspólnej organizacji rynków powinien przyczynić się do zwiększenia jej wkładu w zapewnienie wydajności rybołówstwa na małą skalę, stabilności rynków, wzrostu zbytu produktów rybołówstwa oraz zwiększenia ich wartości dodanej. Wizja ta jest sprzeczna z likwidacją istniejących dotąd publicznych instrumentów regulacji rynków. Sytuacja, w jakiej znajduje się sektor, a szczególnie rybołówstwo na małą skalę, wymaga ambitnej reformy wzmacniającej instrumenty wspólnej

organizacji rynków na potrzeby osiągnięcia jej celów.

Rybołówstwo na małą skalę ze względu na słabości strukturalne i zwiększoną wrażliwość jest bardziej narażone na pewne rodzaje wstrząsów zewnętrznych lub nagłych zmian w dostępności zasobów niż te segmenty floty, które są uznawane za bardziej konkurencyjne. Dlatego też należy rozważyć możliwość stworzenia specyficznych mechanizmów wsparcia, uruchamianych w sytuacjach awaryjnych, takich jak klęski żywiołowe, wstrzymanie określonych działań ze względu na plany odbudowy zasobów czy nagły wzrost cen paliw.

3.5.2012

OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO

dla Komisji Rybołówstwa

w sprawie rybołówstwa przybrzeżnego na małą skalę i rybołówstwa metodami tradycyjnymi oraz reformy wspólnej polityki rybołówstwa (2011/2292(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Ana Miranda

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju Regionalnego zwraca się do Komisji Rybołówstwa, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uznaje, że tradycyjne łódzowe rybołówstwo przybrzeżne, połowy skorupiaków oraz dokładnie uregulowana i dobrze zarządzana akwakultura ekstensywna to formy rybołówstwa zrównoważone pod względem społecznym, gospodarczym i środowiskowym, które pełnią także kluczową rolę w społeczno-gospodarczym rozwoju społeczności nadmorskich; podkreśla, że te formy rybołówstwa mają również istotne znaczenie dla kultury i różnorodności terytorialnej na kontynencie, wyspach i w regionach najbardziej oddalonych; podkreśla, że są one zagrożone przez negatywne czynniki, takie jak brak skutecznego oczyszczania wody, katastrofy spowodowane przez człowieka i klęski żywiołowe, konkurencja wynikająca z operacji połowowych na dużą skalę, odpady, wycieki ropy, nadmierny rozwój budownictwa przybrzeżnego, realizacja dużych projektów na wybrzeżu, skutki zmiany klimatu oraz brak jasno zdefiniowanych systemów regulujących zrównoważony rozwój lokalny, i jest również narażony na zmiany w lokalnych modelach zatrudnienia;
2. jest zaniepokojony propozycją Komisji dotyczącą wprowadzenia przekazywalnych koncesji połowowych, ponieważ mechanizm ten mógłby doprowadzić do skupienia praw do połowów w rękach niewielkiej liczby podmiotów gospodarczych, co spowodowałoby zniknięcie wielu przedsiębiorstw zajmujących się tradycyjnym łódziowym rybołówstwem przybrzeżnym;
3. przypomina, że rybołówstwo na małą skalę nie tylko sprzyja spójności społecznej i gospodarczej oraz zapewnia środki utrzymania wielu rodzinom, lecz także stanowi element tożsamości społeczności rybackich żyjących w strefach przybrzeżnych; podkreśla, że ważne jest stosowanie wobec sektora rybołówstwa podejścia

uwzględniającego zagadnienia biologiczne, ekologiczne i społeczne, tak aby stworzyć trwałą równowagę między stanem zasobów w różnych strefach morskich oraz ochroną struktury społeczno-gospodarczej społeczności obszarów przybrzeżnych zależnych od połowów przybrzeżnych w celu zapewnienia miejsc pracy i dobrobytu dla tych społeczności;

4. kładzie nacisk na konieczność zachęcania młodych ludzi do wykonywania zawodów związanych z rybołówstwem i konieczność wspierania rybaków poprzez organizowanie szkoleń zawodowych;
5. podkreśla znaczenie dalszych badań w zakresie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej; wskazuje na konieczność promowania europejskich danych statystycznych i wskaźników, które dostarczają wiarygodnych i istotnych danych społeczno-gospodarczych, naukowych i środowiskowych, w tym szeroko pojętą ocenę zasobów rybnych i połowów dokonywanych zarówno przez zawodowych rybaków, jak i w ramach rekreacyjnego połowu oraz żąda zapewnienia odpowiednich zasobów do osiągnięcia tego celu; uważa, że dane te powinny również odzwierciedlać pełen zakres różnic geograficznych, kulturowych i regionalnych;
6. ubolewa, że w UE nie istnieje jednolita definicja tradycyjnego łodziowego rybołówstwa, gdyż istniejąca definicja oparta na wielkości statków jest nieaktualna i nie odpowiada rzeczywistości; w związku z tym proponuje, aby Komisja zajęła się w przyszłości zdefiniowaniem tego terminu, odnosząc się do zarządzania i uwzględniając kilka kryteriów, takich jak specyfika poszczególnych regionów oraz różnice między nimi, geomorfologia, techniczne aspekty rybołówstwa, a także zagadnienia społeczne, naukowe, biologiczne i środowiskowe;
7. podkreśla, że biorąc pod uwagę niepewną sytuację i upadek niektórych społeczności przybrzeżnych zależnych od rybołówstwa oraz brak innych możliwości dywersyfikacji gospodarczej, należy wzmocnić istniejące instrumenty, fundusze i mechanizmy w celu zapewnienia spójności pod względem zatrudnienia i równowagi ekologicznej; uważa, że należy w sposób szczególny uwzględnić tę kwestię w nowych ramach WPRyb i w wieloletnich ramach finansowych; konieczne jest ponadto lepsze współzarządzanie i zwiększenie udziału sektora tradycyjnego rybołówstwa łodziowego w podejmowaniu decyzji poprzez wspieranie lokalnych i regionalnych strategii oraz współpracę transgraniczną w tej dziedzinie, obejmującą projekty w zakresie rozwoju, badań i szkoleń oraz ich odpowiednie finansowanie z funduszy EFMR, EFS i EFRR; w związku z tym wzywa Komisję do zbadania możliwości utworzenia nowego Regionalnego Komitetu Doradczego;
8. podkreśla duży niewykorzystany potencjał zrównoważonej ekologicznie akwakultury pozwalający na stworzenie MŚP możliwości w dziedzinie produkcji i procesu przetwórczego, a zarazem jej zdolność tworzenia miejsc pracy zarówno na wybrzeżu, jak i w głębi lądu;
9. zachęca do uproszczenia procedur przyznawania dotacji europejskich, między innymi poprzez wprowadzenie standardowej skali kosztów jednostkowych do celów zwrotu oraz wprowadzenie dotacji globalnych dla określonych organizacji zawodowych;

10. podkreśla, że należy zredukować flotę UE, ale nie należy tego czynić kosztem tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, ponieważ takie rozwiązanie może doprowadzić do społecznych, gospodarczych i kulturowych strat w strefach przybrzeżnych; należy w związku z tym obrać podejście ekosystemowe, w ramach którego konkretne decyzje zarządcze dotyczące floty tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego byłyby podejmowane na szczeblu regionalnym, z poszanowaniem zasady pomocniczości oraz zapewnieniem zróżnicowanego systemu połowowego, pierwszeństwa w dostępie do zasobów i ochrony dla flot tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego oraz udziału lokalnych społeczności rybackich w podejmowaniu decyzji;
11. w związku z tym wzywa Komisję Europejską, aby w ramach przyszłego Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego przeznaczono wystarczające środki na tradycyjne rybołówstwo łodziowe, połowy skorupiaków, hodowlę skorupiaków, zrównoważoną akwakulturę ekstensywną oraz wymianę i modernizację sprzętu oraz ustanowiono prostsze programy konkretnego wsparcia dla rybołówstwa na małą skalę, skierowane do społeczności nadmorskich i wyspiarskich zależnych głównie od rybołówstwa oraz programy sprzedaży i promowania tego źródła żywności w lokalnych społecznościach; pierwszeństwo dostępu do tych środków powinny mieć osoby poławiające ryby i skorupiaki w sposób najbardziej ekologiczny i społecznie zrównoważony;
12. proponuje utworzenie europejskiego oznakowania przyznawanego produktom tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, uzyskanym w poszanowaniu zasad WPRyb w celu rozpowszechniania dobrych praktyk;
13. przypomina, że to nie flota przemysłowa, lecz flota tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego prowadząca połowy selektywne sprzyja zwiększaniu zatrudnienia obywateli Unii Europejskiej, co przekłada się na bardziej zrównoważony rozwój i pozytywnie wpływa na pozostałą działalność związaną z morzem, prowadzoną w lokalnych społecznościach obszarów przybrzeżnych;
14. wzywa do pełnej regionalizacji definicji rybołówstwa przybrzeżnego na małą skalę i rybołówstwa metodami tradycyjnymi;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	26.4.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 35 - : 0 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Jean-Paul Basset, Victor Boştinaru, John Bufton, Alain Cadec, Nikos Chrysogelos, Rosa Estaràs Ferragut, Danuta Maria Hübner, Filiz Hakaeva Hyusmenova, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Vladimír Maňka, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Ana Miranda, Jens Nilsson, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Tomasz Piotr Poręba, Monika Smolková, Ewald Stadler, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jens Geier, Maurice Ponga, Patrice Tirolien, Giommara Uggias
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Julie Girling

26.4.2012

OPINIA KOMISJI PRAW KOBIEC I RÓWNOUPRAWNIENIA

dla Komisji Rybołówstwa

w sprawie rybołówstwa przybrzeżnego na małą skalę i rybołówstwa metodami tradycyjnymi w kontekście reformy WPRyb (2011/2292(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Barbara Matera

WSKAZÓWKI

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia zwraca się do Komisji Rybołówstwa, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazaówek:

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie sieci kobiet: rybołówstwo, hodowla i różnicowanie¹,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/41/UE z dnia 7 lipca 2000 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającą dyrektywę Rady 86/613/EWG²,
 - uwzględniając analizę Departamentu Tematycznego z maja 2008 r. w sprawie roli kobiet w zrównoważonym rozwoju europejskich obszarów połowowych,
- A. mając na uwadze, że kobiety odgrywają kluczową rolę w dziedzinach związanych z rybołówstwem i akwakulturą, w przetwórstwie ryb, marketingu i zarządzaniu oraz na różne sposoby wspierają osoby zatrudnione w sektorze rybołówstwa;
- B. mając na uwadze potrzebę uwidocznienia pracy kobiet w sektorze rybołówstwa, zważywszy że 85% kobiet pracujących w tym sektorze jest zatrudnionych przy połowach przybrzeżnych na małą skalę i połowach metodami tradycyjnymi, oraz mając na uwadze, że w wielu regionach przybrzeżnych Europy połowy te stanowią główne źródło dochodu;
- C. mając na uwadze, że kobiety są dyskryminowane w sektorze rybołówstwa pod względem

¹ Dz.U. C 286 E z 23.11.2006, s. 519.

² Dz.U. L 180 z 15.7.2010, s. 1.

gospodarczym oraz mając na uwadze, że otrzymują niższe płace niż mężczyźni za tę samą pracę, a w wielu przypadkach praca ta nie jest prawnie uznawana i w związku z tym kobiety nie mają dostępu do odpowiedniej ochrony socjalnej; mając ponadto na uwadze, że wykonywanie tej pracy wiąże się często z wysokim ryzykiem i poważnym zagrożeniem dla zdrowia;

- D. mając na uwadze, że kobiety często zajmują się rybołówstwem od strony administracyjnej i przejmują odpowiedzialność za sprawy finansowe, opłaty portowe, rozładunki, zaopatrzenie i pomoc na statkach rybackich, aukcje rybne, księgowość, wytwarzanie i naprawę sieci oraz mając na uwadze, że niedoceniana i w wielu przypadkach nieodpłatna praca kobiet jest podejmowana częściej, kiedy sektor stoi w obliczu kryzysu, a kobiety nie mają dostępu do pomocy z tytułu zaprzestania działalności połowowej;
- E. mając na uwadze, że nadal istnieje zbyt wiele prawnych i społecznych barier, które utrudniają kobietom z sektora rybołówstwa pełne uczestnictwo w działalności przedstawicielskiej, a także mając na uwadze zakaz udziału kobiet w organach decyzyjnych niektórych wspólnot lub stowarzyszeń;
- F. mając na uwadze, że określone choroby, na jakie cierpią kobiety pracujące w sektorze rybołówstwa, nie są uznawane za choroby zawodowe;
 - 1. podkreśla znaczenie zintegrowanego traktowania tematyki płci i zasady równości kobiet i mężczyzn we wszystkich dziedzinach reformy polityki rybołówstwa UE;
 - 2. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poczynienia kroków mających na celu promowanie i zwiększenie prawnego i społecznego uznania pracy kobiet zatrudnionych w sektorze rybołówstwa oraz dopilnowanie, by praca kobiet zatrudnionych na cały lub częściowy etat w przedsiębiorstwach rodzinnych lub pomagających swoim mężom, które w ten sposób przyczyniają się do zrównoważenia swoich dochodów oraz dochodów całego gospodarstwa domowego, została prawnie uregulowana lub objęta świadczeniami społecznymi na takich samych zasadach jak w przypadku osób prowadzących działalność na własny rachunek, w szczególności poprzez zastosowanie dyrektywy 2010/41/UE, oraz wzywa do zapewnienia im ich praw społecznych i gospodarczych, w tym równości płac, świadczeń z tytułu bezrobocia w przypadku czasowego lub definitywnego przerwania pracy, prawa do emerytury, możliwości godzenia pracy z życiem rodzinnym, dostępu do urlopu rodzicielskiego, dostępu do ubezpieczenia społecznego i do bezpłatnych usług zdrowotnych, ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników oraz ubezpieczenia obejmującego ryzyko morskie;
 - 3. z zadowoleniem przyjmuje priorytet EFMR na lata 2014–2020 mający na celu zwiększenie zatrudnienia, spójności terytorialnej oraz włączenia społecznego społeczności utrzymujących się z rybołówstwa w ramach Programu na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia poprzez reformę WPRyb, aby równe możliwości dla mężczyzn i kobiet oraz uwzględnienie perspektywy płci były wspierane na poszczególnych etapach realizacji EFMR, włącznie z jego tworzeniem, wdrażaniem, kontrolą i oceną;
 - 4. zwraca uwagę na to, że aktywne uczestnictwo kobiet w różnych sektorach działalności związanych z rybołówstwem przyczynia się do utrzymania tradycji kulturowych

i odrębnych zwyczajów oraz pomaga społecznościom rybackim w przetrwaniu, zapewniając w ten sposób ochronę różnorodności kulturowej tych regionów;

5. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia znaczenia gospodarczej, społecznej i kulturowej roli kobiet w sektorze rybołówstwa, tak aby mogły one mieć dostęp do świadczeń socjalnych, oraz w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji płci w zawodach związanych z rybołówstwem;
6. wzywa Komisję do zapewnienia, by kobietom przydzielano kwoty w sektorze rybołówstwa, oraz do wyraźnego włączenia do prawodawstwa zasady współwłasności dla żon w odniesieniu do przydziału kwot;
7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia badania społecznego mającego za zadanie ocenić, jakie skutki odniesie w społecznościach rybackich wprowadzenie kwot, w celu kontroli potencjalnych zmian społecznych w tych społecznościach przy wykorzystaniu wskaźników społecznych takich jak poziom wykształcenia, pomoc ze strony żon i partnerek, stan zdrowia, wiek dzieci, chęć matek do przekazywania zawodu rybaka dzieciom, dobrostan rodzin i społeczności;
8. podkreśla potrzebę przydzielania środków z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego w taki sposób, aby sektor rybołówstwa stał się bardziej przyjazny kobietom – poprzez jego reorganizację i zapewnienie odpowiedniego zaplecza (np. przebieralni na statkach lub w portach);
9. wzywa Komisję do wsparcia poszczególnych projektów, których cele obejmują uznanie, promowanie i zróżnicowanie roli kobiet w dziedzinach związanych z rybołówstwem, i uważa, że szczególny nacisk należy położyć na modernizację floty rybackiej w celu poprawienia warunków bezpieczeństwa i higieny pracy, podniesienia jakości produktów, zwiększenia efektywności energetycznej i zapewnienia wszelkich niezbędnych narzędzi połowowych;
10. popiera opracowanie wspólnotowego programu wsparcia rybołówstwa na niewielką skalę, który w oparciu o różnorodne instrumenty, zwłaszcza finansowe (takie jak przyszły EFMR, wspólna organizacja rynków i inne), służyłby do rozwiązywania specyficznych problemów tego sektora i wspierał zrównoważone zarządzanie lokalne i uwzględniałby problemy dotyczące kobiet pracujących w tym sektorze;
11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia danych i statystyk dla obu płci, uwzględniających podział na rodzaj zatrudnienia (np. pełny etat, część etatu, praca dorywcza), status (samozatrudnienie, pensja, współpracujący małżonek) oraz rodzaj produkcji (na niewielką, średnią lub dużą skalę w sektorze rybołówstwa i akwakultury), a także do uznania kategorii pracowników tego sektora, którzy nie są uwzględniani w statystykach dotyczących zatrudnienia w rybołówstwie, np. zbieraczy skorupiaków;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania i uznawania praw żon lub partnerek rybaków, tak aby mogły one być członkami organizacji rybackich na wszystkich szczeblach w państwach członkowskich oraz kandydować w wyborach do tych organizacji; podkreśla potrzebę promowania i zwiększenia rzeczywistego udziału kobiet w organach przedstawicielskich, decyzyjnych i doradczych sektora rybołówstwa na

szczeblu europejskim, krajowym i regionalnym; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by rozszerzyć kompetencje komitetów doradczych, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia udziału kobiecych organizacji zajmujących się rybołówstwem i akwakulturą w Komitecie Doradczym ds. Rybołówstwa i Akwakultury (ACFA) oraz Regionalnych Komitetach Doradczych (RAC);

13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do udzielenia wsparcia z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego i funduszy strukturalnych, zapewnienia kobietom zatrudnionym w sektorze rybołówstwa większej liczby kursów i szkoleń zawodowych, aby udostępnić im w szerszym zakresie stanowiska techniczne i kierownicze; wzywa także do ustanowienia mechanizmów umożliwiających lepsze informowanie o możliwościach szkolenia, jak również o dostępnych środkach finansowych pozwalających na korzystanie z tych szkoleń;
14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeznaczenia większych funduszy na programy badań społeczności nad działaniami w dziedzinie akwakultury, które przyczyniają się do wzrostu w sektorze rybołówstwa, jako środka umożliwiającego tworzenie miejsc pracy, które należy oferować również kobietom w oparciu o system kwot;
15. podkreśla znaczenie udziału kobiet w projektach badawczych dotyczących wpływu restrukturyzacji sektora rybołówstwa, którego celem jest uwzględnienie ich doświadczenia stanowiącego bardzo cenny wkład oraz zapewnienie tego, by wymiar równości płci został należycie uwzględniony;
16. podkreśla, że UE powinna kierować swoje inwestycje wykazujące potencjał w zakresie tworzenia miejsc pracy na globalne rynki rybackie poprzez sprzedaż swojej technologii i wiedzy specjalistycznej w celu sprostania wszelkim wyzwaniom związanym z kwestiami bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju, wspierając takimi działaniami również pracę kobiet w tym obszarze;
17. zwraca szczególną uwagę na sytuację poławiaczek skorupiaków (pracę tę wykonują głównie kobiety powyżej 50 roku życia, mające problemy zdrowotne spowodowane wykonywaną pracą) i w związku z tym ponownie zwraca się do Komisji z wezwaniem, aby opracowała specjalny projekt pilotażowy uwzględniający wszystkie te aspekty i dostarczający rozwiązań problemów wynikających z tej pracy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia prawnego uznania okresów przymusowej bezczynności wynikającej z kwestii zdrowia publicznego (toksyny, kłęski żywiolowe, wycieki ropy naftowej i innych substancji), jak również uznania pewnych chorób, na jakie cierpią kobiety zatrudnione w sektorze rybołówstwa metodami tradycyjnymi i przy połowach skorupiaków (takich jak choroby reumatyczne i choroby układu kostnego).

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	24.4.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 24 - : 1 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Emine Bozkurt, Andrea Češková, Iratxe García Pérez, Zita Gurmai, Mikael Gustafsson, Mary Honeyball, Sophia in 't Veld, Nicole Kiil-Nielsen, Silvana Koch-Mehrin, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Astrid Lulling, Barbara Matera, Elisabeth Morin-Chartier, Angelika Niebler, Siiri Oviir, Antonyia Parvanova, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Marc Tarabella, Britta Thomsen, Marina Yannakoudakis, Anna Záborská, Inês Cristina Zuber
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Franziska Katharina Brantner, Christa Klauß, Ana Miranda, Mariya Nedelcheva, Katarína Neveďalová, Antigoni Papadopoulou

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	24.4.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 24 - : 1 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Emine Bozkurt, Andrea Češková, Iratxe García Pérez, Zita Gurmai, Mikael Gustafsson, Mary Honeyball, Sophia in 't Veld, Nicole Kiil-Nielsen, Silvana Koch-Mehrin, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Astrid Lulling, Barbara Matera, Elisabeth Morin-Chartier, Angelika Niebler, Siiri Oviir, Antonyia Parvanova, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Marc Tarabella, Britta Thomsen, Marina Yannakoudakis, Anna Záborská, Inês Cristina Zuber
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Franziska Katharina Brantner, Christa Klaß, Ana Miranda, Mariya Nedelcheva, Katarína Neveďalová, Antigoni Papadopoulou